

Урок, який ліберали ніяк не засвоять

Загальна нездатність лібералів пояснити причини популярності Трампа сама по собі є однією з причин його історичного повернення

В шахових колах добре відома історія видатного дансько-єврейського шахіста Арона Німцовича, якому в середині 1920-х років довелося змагатися на турнірі з німцем Фрідріхом Земішем. Імовірність поразки від суперника, якого Німцович вважав нижчим за себе, розлютила його так, що він стрибнув на стіл і вигукнув: «І цьому ідіотові я маю програти?».

Дещо подібне, напевно, спало на думку чималій кількості демократів і ліберальних аналітиків, коли надія на перемогу Камали Гарріс в президентських перегонах раптом стала згасати.

А й справді, як демократи зазнали такої нищівної поразки від того, ким вони бачили Дональда Трампа – двічі імпічментованого експрезидента, злочинця, фашиста, фанатика, блазня, старигана в маразмі, об'єкта постійних кепкувань і безперервного осуду? За версією, яка дуже до вподоби багатьом демократам, надзвичайно тупа нація, схильна до расизму, сексизму й ксенофобії, стала жертвою такої самої демагогії, якою колись Адольф Гітлер зачарував німців.

Чому Гарріс програла?

Ця версія може дати багато відповідей – хоча й мимоволі. Загальна нездатність лібералів пояснити причини популярності Трампа як політика будь-чим, крім того, що лестить їхнім переконанням, сама по собі є однією з причин його історичного повернення (якого цілком можна було уникнути).

У Гарріс було багато тактичних помилок: вибір прогресивного соратника, котрий не забезпечив би перемогу в таких штатах, як Пенсильванія чи Мічиган; нездатність відокремити себе від президента Джо Байдена; безглузде визначення Трампа як фашиста, тобто непрямий натяк на те, що і його прихильники нібито фашисти;

надмірна залежність від лідерів громадської думки в обґрунтуванні необхідності своєї перемоги; нездатність прямо відмовитися від деяких з найбільш радикальних позицій, які вона як кандидат займала в 2019 році, й висловлювання на кшталт «Мої цінності не змінилися».

Я вже згубив лік, скільки разів ліберали намагалися послатися на дані Федерального резервного банку Сент-Луїса, щоб пояснити, чому американці повинні перестати панікувати через зростання цін на споживчі товари чи збільшення витрат на господарство

Була й більш серйозна помилка, а саме помазання Гарріс без політичної конкуренції – нехтування демократичним процесом з метою висунути кандидата, який, як дехто з нас тоді попереджав, виявився надзвичайно слабким. Це, своєю чергою, сталося через те, що демократи не сприймали всерйоз очевидний регрес психіки Байдена аж до червневого провалу на дебатах (а потім дозволили йому ще кілька тижнів чіплятися за кандидатство), тож провести навіть урізані міні-праймеріз було проблематично.

Але всі ці прорахунки – наслідок трьох великих світоглядних помилок. По-перше, переконання багатьох лібералів в тому, що в байденівській Америці все добре, ба навіть чудово, а кожен, хто так не думає, – або правий провокатор, або дурень. По-друге, небажання бачити, наскільки сучасний лібералізм в самій своїй суті огидний для великої частини Америки. По-третє, наполягання на тому, що єдиною прийнятною формою політики, коли йдеться про Трампа, є політика Опору – з великої літери.

Що стосується першого, то я вже згубив лік, скільки разів ліберальні аналітики намагалися послатися на таємничі дані Федерального резервного банку Сент-Луїса, щоб пояснити, чому американці повинні перестати панікувати через зростання цін на споживчі товари чи збільшення витрат на господарство або догляд за автомобілем. Або наполягали, що жодної міграційної кризи на південному кордоні немає. Або стверджували, що в Байдена розуму на трьох стане, а кожен, хто вважає інакше, – дурень.

Демократична партія в своєму найкращому сенсі виступає за справедливість і свободу.

Коли американці побачили й відчули, що це не так (як показали численні опитування), типовою поведінкою лібералів стало вважати скарги не лише безпідставними, але й аморальними. Як наслідок, виборці відчували образ, а самі питання залишалися поза

Але політика нинішніх лівих густо замішана на соціальній інженерії відповідно до групової ідентичності.

увагою демократів. Це було очевидно щоразу, коли Гарріс у відповідь на запитання про кордон згадувала про переслідування транснаціональних злочинних угруповань. Її відповідь не мала стосунку до основної скарги – на те, що міграційна криза створює тиск на сотні громад незалежно від того, чи скоюють мігранти злочини.

Зневага, з якою ліберали ставилися до цих проблем, була проявом чогось більшого: зневаги до моральних заперечень багатьох американців проти різних прогресивних ідей. Вас непокоїть, що діти змінюють стать або що біологічні чоловіки грають в дівочих спортивних командах? Ви трансфоб. Втомилися від нудних, але обов'язкових і часто контрпродуктивних семінарів з DEI (*diversity, equity, and inclusion*), де проблемою вважають білу шкіру саму по собі? Ви расист. Вас дратує нова термінологія, яка мала б бути більш інклюзивною, але здається запозиченою з «1984»? Це взагалі смертний гріх.

Демократична партія в своєму найкращому сенсі виступає за справедливість і свободу. Але політика нинішніх лівих густо замішана на соціальній інженерії відповідно до групової ідентичності. Також вони дедалі частіше виступають за насильницьке нав'язування культурних норм сотням мільйонів американців, які хочуть жити й давати жити іншим, але не люблять, коли їм вказують, як говорити або думати. Занадто багато лібералів забули про це – ось і відповідь, чому стало можливим переобрання президентом такої особи, як Трамп, з його гучним і трансгресивним презирством до ліберальних вірувань.

Ліберали вважали, що найкращий спосіб зупинити Трампа – ставитися до нього не як до нормального, хоча й неприємного політичного діяча з поганими ідеями, а як до смертельної загрози для самої демократії

На додачу до всього ліберали вважали, що найкращий спосіб зупинити Трампа – ставитися до нього не як до нормального, хоча й неприємного політичного діяча з поганими ідеями, а як до смертельної загрози для самої демократії. Незалежно від того, є він такою загрозою чи ні, цей підхід до опонування завів демократів на манівці. Дійшло до того, що вони самі вдалися до антидемократичної політики – використання судів для спроб викреслити ім'я Трампа з виборчих бюлетенів в Колорадо або спроб ув'язнити його за заплутаними звинуваченнями. Це

відволікало їх від розробки адекватної політики реагування на справді наявні соціальні проблеми, про які він говорив. Так виникло враження, що ліберали перебільшують, а якщо відверто – істерять, особливо з огляду на те, що країна вже пережила одне президентство Трампа без серйозних втрат.

Демократи стали партією зарозумілості й помпезних проповідей. Можливо, це дає їм змогу почувати себе праведниками, але невже вони сподіваються привернути цим виборців?

Я неохоче, але голосував за Гарріс через побоювання того, що може означати другий термін Трампа – для України, для нашої торговельної політики, громадського життя і, звісно, для морального здоров'я консервативного руху. Зараз я більше боюся, що лібералам бракує навичок самоаналізу, щоб зрозуміти, де вони помилилися, дисципліни, щоб наступного разу зробити краще, і смиренності, щоб змінитися.

(c) The New York Times

Переклад з англійської Дар'ї Прусенко

Брет Стівенс

Брет Стівенс (Bret Stephens) – колумніст The New York Times. Отримав Пулітцерівську премію за коментарі для The Wall Street Journal в 2013 році, а раніше був головним редактором The Jerusalem Post.

